

Съ гайда подъ мишница, Ганю послушно застана прѣдъ Гроздана.

— Свири! — викна му той. — Транкало! Монка, ставай!

II

Съ единъ-два дѣха исполинскитѣ гърди на Ганя надуха мѣха и гайдата писна. Монката излѣзе срѣдъ крѣчмата. Раздърпаха столове и маси, за да му откриятъ мегданъ. Но той не заигра веднага. Правѣше само бавни крѣгове, подемаше такта, подстѣгаше пояса си, намѣсташе по-добрѣ калпака си. Готвѣше се. Разговоритѣ въ крѣчмата затихнаха, чашитѣ се сложиха на маситѣ недопити, развеселени и жадни погледи се устремиха отъ всѣкъдѣ. Знаеха добрѣ всички какъ Монката играе. Но той все още не започваше истинската. Правѣше сѣшитѣ тия лѣниви крѣгове, уморителни и досадни вече. Изведнажъ той трепна, като че подхвърленъ отъ пружина, провикна се високо и кжсо, опна рѣцѣ и заситни. . .

Приведенъ и загледанъ къмъ земята, той пристѣпваше въ такта на мелодията отсѣчено и леко, завѣртваше се изведнажъ и, като туряше рѣцѣтъ си на кръста, чевръсто и лудо заситняваше на едно мѣсто, послѣ съ кжси и страстни викове ту приклѣкваше, ту се подигаше съ свѣткавична бързина. И всички тия движения, повтаряха ли се редовно, или пѣкъ изненадваха съ разнообразието си, бѣха всѣкога отмѣрени, плавни, красиви и силни. Капчици потъ заблѣщѣха по челото на Монката. Но той не знаеше умора, не спираше и само подвикваше на Ганя:

— Ситно! Ситно!

Никой не можеше равнодушно да гледа тая игра. Мелодията бѣше еднообразна, но бърза, игрива, весела. Лицата се проясняваха, очитѣ загоряваха. Прѣдъ неударжимата съблазнь на лудешкия ритъмъ, заигра и